សម្រង់សារព័ត៌មានថ្ងៃទី២៤ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៧

១.គេហទំព័រ ដើមអម្ពិល

វត្តបន្ទាយក្បាលចិន ជាឧទាហរណ៍មួយ នៃពហុជំនឿ ក្នុងជីវិតខ្មែរ

ថ្ងៃច័ន្ទ, ២៤ កក្កដា ២០១៧ 13:43 ដោយ: ID:11

គេដឹងហើយថា វត្តអារាមជាទីតាំង នៃជំនឿរបស់ពុទ្ធបរិស័ទ អ្នកគោរពព្រះពុទ្ធសាសនា។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពុទ្ធបរិស័ទខ្មែរ មានជំនឿតដូនតាទាំងផ្នែកជំនឿ លើព្រលឹង លើអារក្ខអ្នកតា និងព្រហ្មញ្ញសាសនាផងនោះ ទើបធ្វើឲ្យវត្តភាគច្រើនរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាក៏ក្លាយជាទីតាំង នៃជំនឿដូនតាទាំងអស់នេះ ដែរ។ ជាក់ស្ដែង វត្តប្រាសាទចន្ទរង្សីបន្ទាយចាស់ ឬហៅថា វត្តបន្ទាយក្បាលចិន ស្ថិតនៅភូមិបង្កោង ឃុំអំពិល ស្រុកប្រាសាទបាគង ខេត្តសៀមរាប ដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់បេតិកភណ្ឌអង្គរដែរនោះ មានទំនៀមទម្លាប់ ប្រពៃណីដ៏សម្បូរបែប ត្រូវបានរក្សាទុក និងបន្តគោរពប្រតិបត្តិជាជំណារៀងមក។ គេអាចឃើញជំនឿចម្រុះនេះ បានតាមរយៈកិច្ចប្រតិបត្តិរបស់ព្រះសង្ឃនិងពុទ្ធបរិស័ទ ដូចជា ពិធីសូត្រ មន្តចម្រើនព្រះជន្ម សូត្រមន្តលើករាសីកាត់គ្រោះរំដោះកម្ម ពិធីហៅព្រលឹង ពិធីដេកអង្កររាបព្រមជា មួយនឹងការតុបតែងគ្រឿងរណ្ដាប់ស្លាធម៌ បាយសី ជម ជាដើម។

តាមការសង្កេត នៅរៀងរាល់ថ្ងៃសីល វត្តនេះ មានកិច្ចមួយចំនួន ដែលឧបាសក ឧបាសិកាចូលមកកាន់វត្ត មិនត្រឹមតែយកចង្ហាន់ មកប្រគេនព្រះសង្ឃប៉ុណ្ណោះទេ គឺពួកគាត់មកដើម្បីឲ្យព្រះសង្ឃកាត់គ្រោះ លើករាសី ឬក៏ធ្វើកិច្ចចម្រើនព្រះជន្ម អាស្រ័យទៅលើការគន់គូរ ជោគជតារាសីរបស់ពួកគាត់។ ប្រសិនបើ ជោគជតារាសី ចង្អុលបង្ហាញថា ត្រូវចម្រើនព្រះជន្ម ព្រះសង្ឃនឹងរៀបចំសូត្រមន្តចម្រើន ព្រះជន្មឲ្យភ្លាមតែម្ដង ព្រោះគ្រឿងរណ្ដាប់គ្រប់យ៉ាងបានរៀបចំទុករួចស្រេចហើយ។

ជាក់ស្ដែង ការរៀបចំគ្រឿងរណ្ដាប់ មានច្រើនបែបច្រើនយ៉ាង គឺគ្រឿងរណ្ដាប់សម្រាប់ការចម្រើនព្រះជន្ម មានដូចជា អង្ករមួយកញ្ជើសម្រាប់កិច្ចដេកអង្កររាប ព្រមទាំងផ្លែចេកទុំ ផ្លែដូងទុំ, ផ្លែឃ្លោកមួយ និងត្រឡាចមួយដាក់នៅជុំគ្នា, ស្រូវមួយកញ្ជើ ដែលមានដោតស្លឹកចេកខ្ចីមួយធាងខ្ចីនៅចំកណ្ដាល ដាក់នៅ ក្បែរអង្ករនោះ។ គ្រឿងរណ្ដាប់ដែលធំជាងគេគឺ ចាក់ចេកមានបីថ្នាក់ រំលេចដោយក្បូរក្បាច់រចនាយ៉ាង ល្អឆើត ហើយមានគ្រឿងរណ្ដាប់នៅពីលើ សុទ្ធតែមួយរយ គឺទៀនមួយរយ ធូបមួយរយ ទង់តូចៗមួយរយ នំមួយរយ លាជមួយរយ ផ្កាមួយរយ ប្រាក់មួយរយ។ នៅពីមុខចាក់ចេកនេះ មានបាយសីប្រាំរួតមួយគូ និងស្លាធម៌មួយគូ ហើយក៏មានពែសម្រាប់បញ្ជូនចោលផងដែរ។

កិច្ចមួយទៀត ត្រូវបានធ្វើរាល់ថ្ងៃ សម្រាប់ឧបាសកឧបាសិកា ដែលយកចង្ហាន់ទៅប្រគេនព្រះសង្ឃ គឺការកាត់គ្រោះលើករាសី។ កិច្ចនេះ មិនតម្រូវឲ្យមានការរៀបចំវែងឆ្ងាយនោះទេ គឺពេលពុទ្ធបរិស័ទ

យកចង្ហាន់មកប្រគេន ព្រះសង្ឃចាប់ផ្តើមសូត្រមន្តកាត់គ្រោះយ៉ាងសង្ខេប ហើយបន្ទាប់មក ដូនជីពីរបីនាក់ ចូលមកធ្វើកិច្ចហៅព្រលឹងឲ្យ ដោយសំឡេងអឹងកងរំពង លន្លង់លន្លោច។
នេះជាការរួមរស់ជាមួយគ្នាយ៉ាងសុខសាន្ត នៃពហុជំនឿរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ។ អ្នកស្រុកអង្គរត្រូវបាន គេជឿថា ជាប្រជាពលរដ្ឋដែលផ្ទុកដោយជំនឿដូនតា ទំនៀមទម្លាប់បុរាណយ៉ាងសំបូរបែប។ នេះក៏ជា ការបង្ហាញឲ្យឃើញពីទំនៀមពិធីរបស់ដូនតាខ្មែរ ដែលកំពុតតែបន្តរស់នៅជាមួយនឹងអ្នកស្រុកអង្គរ ហើយធ្វើឲ្យអង្គរជាបេតិកភណ្ឌមានជីវិតរបស់មនុស្សជាតិពិតប្រាកដ៕

២.គេហទំព័រ កោះសន្តិភាព

ជំនឿបែងអារីស«ដោះដូរកូនពីម្តាយជាតិមុន ឱ្យទៅម្តាយជាតិនេះ»

ដោយ ៖ ច័ន្ទ រស្មី

ថ្ងៃចន្ទ ទី២៤ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៧ ម៉ោង ១០:០២ (កោះសន្តិភាព)

ខេត្តសៀមរាប៖ នាថ្ងៃទី ២២ ខែកក្កដា អ្នកស្រុកនៅក្នុងតំបន់អង្គរមានជំនឿបែងអារីស ជាជំងឺម្យ៉ាងដែលធ្វើឱ្យកូនកើតហើយមិនគង់ គឺស្លាប់ទៅវិញក្នុងរយៈពេលខ្លីឬស្លាប់ភ្លាមៗតែម្តង។ ក្មេងដែលស្លាប់ដូច្នេះ អ្នកស្រុកនិយមហៅថា «អារីសម្តាយដើម» គឺកូនដែលលួចមកកើតនឹងម្តាយថ្មី (ជាតិនេះ) ដោយមិនប្រាប់ម្តាយដើម (ម្តាយជាតិមុន) ឱ្យដឹង ដូច្នេះដើម្បីបញ្ចៀសកុំឱ្យម្តាយដើមយកព្រលឹងកូននោះទៅគេបានប្រារព្ធពិធីមួយហៅថា «បែងអារីស» ។
តាមការបញ្ជាក់របស់លោកយាយ សយ អាយុ៧៩ឆ្នាំ ជាអ្នករស់នៅភូមិបង្កោង ឃុំអំពិល ស្រុកប្រាសាទបាគង ខេត្តសៀមរាបបានរៀបរាប់ថា គាត់ធ្វើជាអ្នកបែងអារីសឱ្យគេយូរឆ្នាំមកហើយដែលមានរូបស្នងឈ្មោះ លោកតាវែង។ លោកយាយបញ្ជាក់ថា ក្មេងដែលមានជំងឺអារីស គឺដេកកន្ត្រាក់ យំមិនឈប់ មិនស៊ី មិនផឹក មិនបៅ ស្គមរីងរៃ ។ ភាគច្រើនអារីសកើតចំពោះក្មេងៗចាប់ពីអាយុ២ខែទៅ៧ ឬ៨ខែ ហើយក៏មិនគ្រប់ក្មេងដែរដែលកើតជំងឺនេះ វាក៏កម្រកើតលើក្មេងដែលមានអាយុពី១ឆ្នាំឡើងទៅណាស់ ។
ពេលកិច្ចពិធីចាប់ផ្តើមអ្នកចូលរូបក៏បំពេញនាទីឆ្លើយឆ្លងទាក់ទងនឹងម្តាយដើមដោយមានមនុស្សម្នាក់ចាំសួរឱ្យដឹងថា មកពីណា? ចង់បានអ្វី? ឈ្មោះអ្វី? កូនឈ្មោះអ្វី? ឱ្យធ្វើយ៉ាងម៉េចចំពោះក្មេងនោះ និងដើម្បីសុំចរចាទិញកូនពីម្តាយដើម យកមកឱ្យម្តាយថ្មីចិញ្ចឹមដោយដូរឈ្មោះថ្មីឱ្យផង។ ពេលដឹងរឿងរ៉ាវអស់ ក៏មានមនុស្សម្នាក់ត្រូវជាសាច់ញាតិក៏បាន ជាអ្នកភូមិក៏បាន អង្គុយយោលអង្រឹងច្រៀងបំពេរលួងលោមកូនង៉ាធ្វើពីដើមចេក ដែលបានឆ្លាក់រូបមានមុខមាត់ភ្នែកច្រមុះ ហើយលាបក្រែមម្សៅយ៉ាងស្អាតឱ្យលង់លក់។ ពេលសែនរួចគេក៏យកសំណែនទៅចោល និងមានម្នាក់ចាំ

ធាក់ត្បាល់ឱ្យបែរមុខទៅត្បូង ព្រមទាំងកញ្ឆក់កូនង៉ាក្នុងអង្រឹងយកទៅចោលផងដែរ រួមជាមួយមាន់ឆ្កាង ឡានធ្វើពីដើមចេកដែលគេសន្មត់ជារបស់លេងរបស់ក្មេងនោះ។ ឯអ្នកយោលអង្រឹងនិងច្រៀងបំពេរកូនមុននោះត្រូវយំស្រែកស្ដាយស្រណោះកូនដែលគេកញ្ឆក់ទៅបាត់។ ការធ្វើដូច្នេះ គឺដើម្បីឧបកិច្ចជាការដោះដូរកូនគ្នាតាមរយៈរូបជំនួស ដោយឱ្យម្ដាយដើមជាអ្នកយកកូនធ្វើពីដើមចេកទៅវិញ ឯម្ដាយជាតិថ្មីនេះ ចិញ្ចឹមកូនពិត ៕

៣.គេហទំព័រ កម្ពុជាថ្មី

១.វត្តបន្ទាយក្បាលចិន ជាឧទាហរណ៍មួយ នៃពហុជំនឿ ក្នុងជីវិតខ្មែរ

គ្រឿន វេត 24/07/2017 11:45am(កម្ពុជាថ្មី)

សៀមរាប: គេដឹងហើយថា វត្តអារាមជាទីតាំងនៃជំនឿរបស់ពុទ្ធបរិស័ទ អ្នកគោរពព្រះពុទ្ធសាសនា។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពុទ្ធបរិស័ទខ្មែរ មានជំនឿតដូនតាទាំងផ្នែកជំនឿ លើព្រលឹង លើអារក្ខអ្នកតា និងព្រហ្មញ្ញសាសនាផងនោះ ទើបធ្វើឲ្យវត្តភាគច្រើនរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាក៏ក្លាយជាទីតាំងនៃជំនឿដូនតាទាំងអស់នេះ ដែរ។

ជាក់ស្ដែង វត្តប្រាសាទចន្ទរង្សីបន្ទាយចាស់ ឬហៅថា វត្តបន្ទាយក្បាលចិន ស្ថិតនៅភូមិបង្កោង ឃុំអំពិល ស្រុកប្រាសាទបាគង ខេត្តសៀមរាប ដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់បេតិកភណ្ឌអង្គរដែរនោះ មានទំនៀមទម្លាប់ ប្រពៃណីដ៏សម្បូរបែប ត្រូវបានរក្សាទុក និងបន្តគោរពប្រតិបត្តិជាដំណរៀងមក។ គេអាចឃើញជំនឿចម្រុះនេះ បានតាមរយៈកិច្ចប្រតិបត្តិរបស់ព្រះសង្ឃនិងពុទ្ធបរិស័ទ ដូចជា ពិធីសូត្រ មន្តចម្រើនព្រះជន្ម សូត្រមន្តលើករាសីកាត់គ្រោះរំដោះកម្ម ពិធីហៅព្រលឹង ពិធីដេកអង្គររាប ព្រមជា មួយនឹងការតុបតែងគ្រឿងរណ្ដាប់ស្លាធម៌ បាយសី ជម ជាដើម។

តាមការសង្កេត នៅរៀងរាល់ថ្ងៃសីល វត្តនេះ មានកិច្ចមួយចំនួន ដែលឧបាសក ឧបាសិកាចូលមកកាន់វត្ត មិនត្រឹមតែយកចង្ហាន់ មកប្រគេនព្រះសង្ឃប៉ុណ្ណោះទេ គឺពួកគាត់មកដើម្បីឲ្យព្រះសង្ឃកាត់គ្រោះ លើករាសី ឬក៏ធ្វើកិច្ចចម្រើនព្រះជន្ម អាស្រ័យទៅលើការគន់គូរ ជោគជតារាសីរបស់ពួកគាត់។ ប្រសិនបើ ជោគជតារាសី ចង្អុលបង្ហាញថា ត្រូវចម្រើនព្រះជន្ម ព្រះសង្ឃនឹងរៀបចំសូត្រមន្តចម្រើន ព្រះជន្មឲ្យភ្លាមតែម្ដង ព្រោះគ្រឿងរណ្ដាប់គ្រប់យ៉ាងបានរៀបចំទុករួចស្រេចហើយ។

ជាក់ស្ដែង ការរៀបចំគ្រឿងរណ្ដាប់ មានច្រើនបែបច្រើនយ៉ាង គឺគ្រឿងរណ្ដាប់សម្រាប់ការចម្រើនព្រះជន្ម មានដូចជា អង្ករមួយកញ្ជើសម្រាប់កិច្ចដេកអង្កររាប ព្រមទាំងផ្លែចេកទុំ ផ្លែដូងទុំ, ផ្លែឃ្លោកមួយ និងត្រឡាចមួយដាក់នៅជុំគ្នា, ស្រូវមួយកញ្ជើ ដែលមានដោតស្លឹកចេកខ្ចីមួយធាងខ្លីនៅចំកណ្ដាល ដាក់នៅ ក្បែរអង្ករនោះ។ គ្រឿងរណ្ដាប់ដែលធំជាងគេគឺ ចាក់ចេកមានបីថ្នាក់ រំលេចដោយក្បូរក្បាច់រចនាយ៉ាង ល្អឆើត ហើយមានគ្រឿងរណ្ដាប់នៅពីលើ សុទ្ធតែមួយរយ គឺទៀនមួយរយ

ធូបមួយរយ ទង់តូចៗមួយរយ នំមួយរយ លាជមួយរយ ផ្កាមួយរយ ប្រាក់មួយរយ។ នៅពីមុខចាក់ចេកនេះ មានបាយសីប្រាំរូតមួយគូ និងស្លាធមិមួយគូ ហើយក៏មានពែសម្រាប់បញ្ជូនចោលផងដែរ។ កិច្ចមួយទៀត ត្រូវបានធ្វើរាល់ថ្ងៃ សម្រាប់ឧបាសកឧបាសិកា ដែលយកចង្ហាន់ទៅប្រគេនព្រះសង្ឃ គឺការកាត់គ្រោះលើករាសី។ កិច្ចនេះ មិនតម្រូវឲ្យមានការរៀបចំវែងឆ្ងាយនោះទេ គឺពេលពុទ្ធបរិស័ទយកចង្ហាន់មកប្រគេន ព្រះសង្ឃចាប់ផ្ដើមសូត្រមន្តកាត់គ្រោះយ៉ាងសង្ខេប ហើយបន្ទាប់មក ដូនជីពីរបីនាក់ ចូលមកធ្វើកិច្ចហៅព្រលឹងឲ្យ ដោយសំឡេងអឺងកងរំពង លន្លង់លន្លោច។

នេះជាការរួមរស់ជាមួយគ្នាយ៉ាងសុខសាន្ត នៃពហុជំនឿរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ។ អ្នកស្រុកអង្គរត្រូវបាន គេជឿថា ជាប្រជាពលរដ្ឋដែលផ្ទុកដោយជំនឿដូនតា ទំនៀមទម្លាប់បុរាណយ៉ាងសំបូរបែប។ នេះក៏ជា ការបង្ហាញឲ្យឃើញពីទំនៀមពិធីរបស់ដូនតាខ្មែរ ដែលកំពុតតែបន្តរស់នៅជាមួយនឹងអ្នកស្រុកអង្គរ ហើយធ្វើឲ្យអង្គរជាបេតិកភណ្ឌមានជីវិតរបស់មនុស្សជាតិពិតប្រាកដ៕

២.ជំនឿបែងអារឹសរបស់អ្នកស្រុកអង្គរ

គ្រឿន វេត 24/07/2017 11:25AM(កម្ពុជាថ្មី)

សៀមរាបៈ អារឹស ជាជំងឺម្យ៉ាងដែលធ្វើឱ្យកូនកើតហើយមិនគង់ គឺស្លាប់ទៅវិញ ក្នុងរយៈពេលខ្លីឬស្លាប់ភ្លាមៗតែម្ដង។ ក្មេងដែលស្លាប់ដូច្នេះ អ្នកស្រុកនិយមហៅថា អារឹសម្ដាយដើម គឺកូនដែលលួចមកកើតនឹងម្ដាយថ្មី (ជាតិនេះ) ដោយមិនប្រាប់ម្ដាយដើម (ម្ដាយជាតិមុន) ឱ្យដឹង។ ដូច្នេះ ដើម្បីបញ្ចៀសកុំឱ្យម្ដាយដើមយកព្រលឹងកូននោះទៅ (ស្លាប់) គេបានប្រារព្ធពិធីមួយហៅថា «បែងអារឹស»។

បែងអារឹស ជាពិធីអបទេសម្យ៉ាងដែលធ្វើឡើងដើម្បីឧបកិច្ចឱ្យកូនកើតអារឹសរស់នៅមានអាយុយឺនយូរតទៅ។ នេះជាជំនឿមួយដែលនៅសេសសល់ក្នុងតំបន់មួយចំនួននៃឧទ្យានអង្គរ។ អ្នកស្រុកនៅរក្សាជំនឿនិងពិធីនេះតាមភូមិស្រុកខ្លះពេលកូនឈឺ ហើយវានៅតែមានឥទ្ធិពលខ្លាំងក្នុងផ្នត់គំនិតរបស់ពួកគាត់ បើទោះបីពួកគាត់ជឿលើជំនាញគ្រូពេទ្យ ហើយសព្វថ្ងៃវិទ្យាសាស្ត្រផ្នែកសុខាភិបាលមានការរីកចម្រើនខ្លាំងក៏ដោយ ក៏គាត់មិនចោលពិធីនេះដែរ។

តាមការបញ្ជាក់របស់លោកយាយ សយ អាយុ៧៩ឆ្នាំ ជាអ្នករស់នៅភូមិបង្កោង ឃុំអំពិល ស្រុកប្រាសាទបាគង ខេត្តសៀមរាបបានរៀបរាប់ថា គាត់ធ្វើជាអ្នកបែងអារឹសឱ្យគេយូរឆ្នាំមកហើយ ដែលមានរូបស្នងឈ្មោះលោកតាវែង។ លោកយាយបញ្ជាក់ថា ក្មេងដែលមានជំងឺអារឹស គឺដេកកន្ត្រាក់កន្ត្រែង យំមិនឈប់ មិនស៊ី មិនផឹក មិនបៅ ស្គមរីងរៃ។ ភាគច្រើនអារឹសកើតចំពោះក្មេងៗចាប់ពីអាយុ២ខែទៅ៧ឬ៨ខែ ហើយក៏មិនគ្រប់ក្មេងដែរដែលកើតជំងឺនេះ វាក៏កម្រកើតលើក្មេងដែលមានអាយុពី១ឆ្នាំឡើងទៅណាស់។

លោកយាយបន្តទៀត អ្នកស្រុកអង្គរគេជឿជំនឿនេះខ្លាំង ពេលមានក្មេងឈឺក្រៅពីយកទៅពេទ្យហើយ គេតែងអញ្ជើញគាត់ឱ្យទៅបែងអារឹសឱ្យ ហើយភាគច្រើនក៏សមប្រកបផងដែរបន្ទាប់ពីធ្វើពិធីនេះរួច ដោយក្មេងនោះជាសះស្បើយ មានសុខភាពល្អ ហើយអ្នកស្រុកទោះជិតឆ្ងាយដែលមានជំនឿលើការបែងអារឹសនេះ តែងអញ្ជើញលោកយាយឱ្យទៅធ្វើកិច្ចឱ្យជាហូរហែ។ តាមជំនឿតគ្នាមកគេតែងយល់ថា បែងអារឹសជាពិធីមួយដែលធ្វើឡើងឧបកិច្ចដូរកូនគ្នារវាងម្តាយជាតិនេះនិងម្តាយដើមជាតិមុន ដើម្បីឱ្យក្មេងតូចនោះជាសះស្បើយ។ ការធ្វើពិធីនេះមិនប្រកាន់រដូវកាលខែឆ្នាំទេ តែគេកំណត់យកថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ វេលាថ្ងៃត្រង់ ហើយធ្វើនៅផ្លូវបំបែកជា៣ឬជា៤តែប៉ុណ្ណោះឯង។

ចំពោះពិធីនេះមានរៀបចំគ្រឿងរណ្តាប់ដូចជា៖ ជម៤ ម្លូរ បារី ស្លា ធូប ផ្កា១៣ាន អំបោះដៃ បាយសម្ល មាន់ឆ្អាង មាន់ស្ងោរ កូនង៉ាធ្វើពីដើមចេក ឡានធ្វើពីដើមចេក ត្បាល់ ស្រាស ម្សៅ គ្រឿងក្រអូប។ អ្នកចូលរូបមាននាទីសំខាន់ណាស់នៅក្នុងពិធីនេះ ព្រោះគាត់ជាអ្នកទាក់ទងឆ្លងឆ្លើយនឹងម្តាយដើមរបស់ក្មេងតូចនោះតាមរយៈការចូលរូប ដើម្បីសួរនាំពីឈ្មោះម្តាយដើម ឈ្មោះកូន ទីកន្លែង និងបំណងរបស់ម្តាយនោះ។

ពេលកិច្ចពិធីចាប់ផ្តើម អ្នកចូលរូបក៏បំពេញនាទីឆ្លើយឆ្លងទាក់ទងនឹងម្តាយដើមដោយមានមនុស្សម្នាក់ចាំសួរ ឱ្យដឹងថា មកពីណា ចង់បានអ្វី ឈ្មោះអ្វី កូនឈ្មោះអ្វី ឱ្យធ្វើយ៉ាងម៉េចចំពោះក្មេងនោះ និងដើម្បីសុំចរចាទិញកូនពីម្តាយដើម យកមកឱ្យម្តាយថ្មីចិញ្ចឹម ដោយដូរឈ្មោះថ្មីឱ្យផង។ ពេលដឹងរឿងរ៉ាវអស់ ក៏មានមនុស្សម្នាក់ត្រូវជាសាច់ញាតិក៏បាន ជាអ្នកភូមិក៏បានអង្គុយយោលអង្រឹងច្រៀងបំពេរលួងលោមកូនង៉ាធ្វើពីដើមចេក ដែលបានឆ្លាក់រូបមានមុខមាត់ភ្នែកច្រមុះ ហើយលាបក្រែមម្សៅយ៉ាងស្អាតឱ្យលង់លក់។

ឯអ្នកផ្សេងទៀត ជួយសែនព្រេនបាយសម្ល ស្រាស ទឹកក្រូច បង្អែមចម្អាបឱ្យម្តាយដើមនោះផង ព្រមទាំងអារក្ស អ្នកតាដែលថែរក្សាទីភូមិផងឱ្យបានសេពសោយនិងសូមពរសុំជ័យឱ្យកូនចៅសុខសប្បាយ។ ពេលសែនរួច គេក៏យកសំណែនទៅចោល និងមានម្នាក់ចាំធាក់ត្បាល់ឱ្យបែរមុខទៅត្បូង ព្រមទាំងកញ្ចាក់កូនង៉ាក្នុងអង្រឹងយកទៅចោលផងដែរ រួមជាមួយមាន់ឆ្អាង ឡានធ្វើពីដើមចេកដែលគេសន្មត់ជារបស់លេងរបស់ក្មេងនោះ។ ឯអ្នកយោលអង្រឹងនិងច្រៀងបំពេរកូនមុននោះត្រូវយំស្រែកស្តាយស្រណោះកូនដែលគេកញ្ចាក់ទៅបាត់។ ការធ្វើដូច្នេះ គឺដើម្បីឧបកិច្ចជាការដោះដូរកូនគ្នាតាមរយៈរូបជំនួស ដោយឱ្យម្តាយដើមជាអ្នកយកកូនធ្វើពីដើមចេកទៅវិញ ឯម្តាយជាតិថ្មីនេះចិញ្ចឹមកូនពិត។

ក្រោយការដោះដូរកូនគ្នារួចហើយ គេក៏បានធ្វើពិធីហៅព្រលឹងឱ្យកូនដែលឈឺនោះយ៉ាងលន្លង់លន្លោង ដើម្បីឱ្យព្រលឹងរបស់គេមកនៅក្នុងរូបក្នុងអង្គ រួមជាមួយការចងអំបោះនៅដៃរបស់ក្មេងតូចឱ្យគេសុខសប្បាយ មានអាយុយឺនយូរ ហើយចាប់ពីពេលនេះទៅ គឺគេត្រូវប្រើឈ្មោះថ្មី។ ម្យ៉ាងទៀត គេក៏បានយកលុយដែលម្តាយដើមឱ្យជូលចិញ្ចឹមកូននោះមកឱ្យម្តាយជាតិនេះ ឱ្យពួកគេចិញ្ចឹមកូន

ឱ្យផង ហើយចងដៃឪពុកម្ដាយក្មេងតូចនោះផងដែរ ដើម្បីឱ្យពួកគេសុខសប្បាយ នៅថៃ្ងកូនឱ្យបាន ល្អ៕